

Grzegorz Rzeźwicki

"Od kandydata przez stopnie ministranta, funkcję lektora i ceremoniarza do animatora. Wokół problemów formacji służby liturgicznej", Grzegorz Rzeźwicki, Tarnów 2013 : [recenzja]

Liturgia Sacra. Liturgia - Musica - Ars 20/2(44), 576-577

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

teologicznych, jak i praktycznych. Cieszy fakt, że kwestie związane z kolejnością udzielania sakramentów zajmują poczytne miejsce w tomie. W tym względzie trzeba wyrazić nadzieję, że omawiany tom dotrze do szerokiego gremium czytelników, w tym do osób odpowiedzialnych w Polsce za decyzje prawno-liturgiczno-duszpasterskie i stanie się zarzewiem szerszej dyskusji prowadzącej do lepszego uregulowania tej kwestii. Na uwagę zasługuje obecność tekstów autorów zagranicznych: prof. Aroceny Solano z Pampeluny i prof. Muroniego z Rzymu. W pierwszym przypadku mamy do czynienia z przykładem dojrzałej teologii liturgicznej wydarzenia eucharystycznego. W drugim zaś nacisk położony jest na podejście bardziej formalno-analityczne, właściwe współczesnemu rozumieniu nauk o liturgii, tak jak uprawia się je na Papieskim Instytucie Liturgicznym *San Anselmo* w Rzymie.

Zawarte w monografii teksty spełniają wszystkie wymagania stawiane tego rodzaju publikacjom. Odnznaczają się znaczącą przejrzystością i logiką wywodów oraz rygiem metodologicznym właściwym poszczególnym dyscyplinom teologicznym. Stanowią one dobry przykład warsztatu pracy teologa liturgisty i historyka liturgii (w tym miejscu wypada podkreślić merytoryczną wartość obydwu artykułów ks. Zachary). Zgromadzone przez redaktora wystąpienia mogą okazać się przydatne specjalistom w różnych dziedzinach, począwszy od samych teologów, przez historyków kultury aż do antropologów. Ich lektura zaciekawi również tych, którzy interesują się hobbistycznie liturgią i jej teologicznym rozumieniem oraz chcą w niej coraz bardziej świadomie uczestniczyć w postawie pogłębiającego się otwarcia na działanie Trójjedynego Boga w świecie świętych znaków.

Ks. Robert J. Woźniak

St. Dominic Parish, Oyster Deay, NY, 06.08.2014

GRZEGORZ RZEŹWICKI, *Od kandydata przez stopnie ministranta, funkcję lektora i ceremoniarza do animatora. Wokół problemów formacji służby liturgicznej*, Tarnów: „Biblos” 2013, 344 s., ISBN 978-83-7793-168-4.

Publikacja — według autora — przeznaczona jest dla opiekunów grup służby liturgicznej. Stanowi ona swego rodzaju propedeutykę liturgiki pastoralnej, która może posłużyć jako materiał szkoleniowy dla uczestników kursu ceremoniarza i animatora liturgicznego. Zamiarem opracowania jest przedstawienie dawnego programu Krajowego Duszpasterstwa Służby Liturgicznej na nowo, w formie skróconej, według którego dziś formuje głównie Ruch Światło–Życie. Ponadto oprócz wskazań teoretycznych zawiera także uwagi praktyczne na temat możliwości prowadzenia w ciągu roku formacji według stopni męskiej służby liturgicznej w parafiach o różnej liczbie ministrantów i lektorów.

Całość opracowania podzielono na 16 następujących części: duszpasterstwo liturgiczne, liturgia Kościoła, posługi i funkcje w zgromadzeniu liturgicznym, przeszerzeń liturgiczna, postawy i gesty liturgiczne, księgi liturgiczne, szaty liturgiczne, założenia programowe Krajowego Duszpasterstwa Służby Liturgicznej, formacja

według stopni ministranckich, posługiwanie wokół stołu słowa Bożego, ministrant słowa Bożego (lektor), posługa śpiewu, funkcja ceremoniarza, funkcja animatora liturgicznego, Oaza stałym elementem formacji służby liturgicznej, patronowie służby liturgicznej. Ponadto w Dodatku umieszczono wyjątki z nowych dokumentów Kościoła dotyczących tajemnicy Eucharystii.

ADELAJDA SIELEPIN CHR, JAROSŁAW SUPERSON SAC (red.), *Modlitwa liturgiczna* (Ad Dominum 2), Kraków: Wydaw. Naukowe UPJP II 2012, 180 [1] s., ISBN 978-83-7438-318-9.

Treść: *Wstęp*, s. 5–10; E. GORDON, „*Żyd nie stoi przed Bogiem sam*” — *opis liturgii żydowskiej*, s. 11–33; J. SUPERSON, *La celebrazione di Maria nelle liturgie orientali (L'Analisi delle stanze da 7 a 12 dell'inno acathistos)*, s. 35–54; G. GUIVER, *Daily liturgical prayer in the Anglican tradition*, s. 55–64; S. MIESZCZAK, „*Litania maior*” w liturgii rzymskiej, s. 65–76; B. FRONTCZAK, *Wybrane modlitwy i błogosławieństwa na różne okoliczności codziennego życia w Sakramentarzu Gelazjańskim. Tekst oryginalny i tłumaczenie*, s. 77–107; M. BUDYTA, *Poranna obietnica odpoczynku. Znaczenie Psalmu 95 w liturgii uświęcenia czasu*, s. 109–145; S. FEDOROWICZ, *Dyscyplina chórowa na przykładzie katedry wawelskiej w XV wieku*, s. 147–159; M. DRĄG, *Modlitwa liturgiczna w początkach istnienia zakonu św. Franciszka*, s. 161–177; *Noty o autorach*, s. 179–180.

Bp Rudolf Pierskała

MUZYKA KOŚCIELNA

TOMASZ JEŻ, *Kultura muzyczna jezuitów na Śląsku i ziemi kłodzkiej (1581–1776)* (Studia et Dissertationes Instituti Musicologiae Universitatis Varsoviensis. Seria B, t. XVIII), Warszawa: Wydaw. Naukowe „Sub Lupa” 2013, ss. VIII, 699, ISBN 978-83-64003-02-8.

W kształtowaniu bogactwa i różnorodności tradycji dziejów kultury muzycznej na Śląsku, które od ostatnich dekad poprzedniego stulecia na powrót stają się przedmiotem coraz intensywniejszych badań naukowych, znaczącą rolę odegrała działalność środowisk kościelnych, szczególnie zaś licznych na tym terenie ośrodków zakonnych. To właśnie w archiwach klasztornych zachowały się najstarsze świadectwa śląskiej przeszłości muzycznej, a do najbardziej zasłużonych w tym zakresie należą opactwa cysterskie, kanoników regularnych, premonstratensów, dominikanów czy franciszkanów, do których pod koniec XVI stulecia dołączyli jezuita, sprowadzeni do Wrocławia w 1581 r., choć okres ich najbardziej intensywnej działalności rozpoczął się w połowie kolejnego stulecia, po zakończeniu wojny 30-letniej, wraz z rozwojem rekatolizacji i kontrreformacji. To właśnie przedstawiciele Towarzystwa Jezusowego, dzięki aktywnej pracy duszpasterskiej, edukacyjnej i kulturotwórczej, posługując się wypracowanymi przez siebie nowoczesnymi, jak na ówczesne czasy, metodami w różnych wymiarach owocnej działalności, przyczynili